

pokrije vse z vijolčnim robcem. Nato gre še v škrinjo in seže po nekaj prav na dnu ter spravi v žep, potlej vzame jerbašček in reče Janezku:

«Pojdiva!»

«Kam pa greva?»

«Bodeš že videl.»

In mahmeta jo po stezi za vasjo. Dobre pol ure hodita po stezi. Ko prideta že skoraj v vas, vpraša radovedni Janezek:

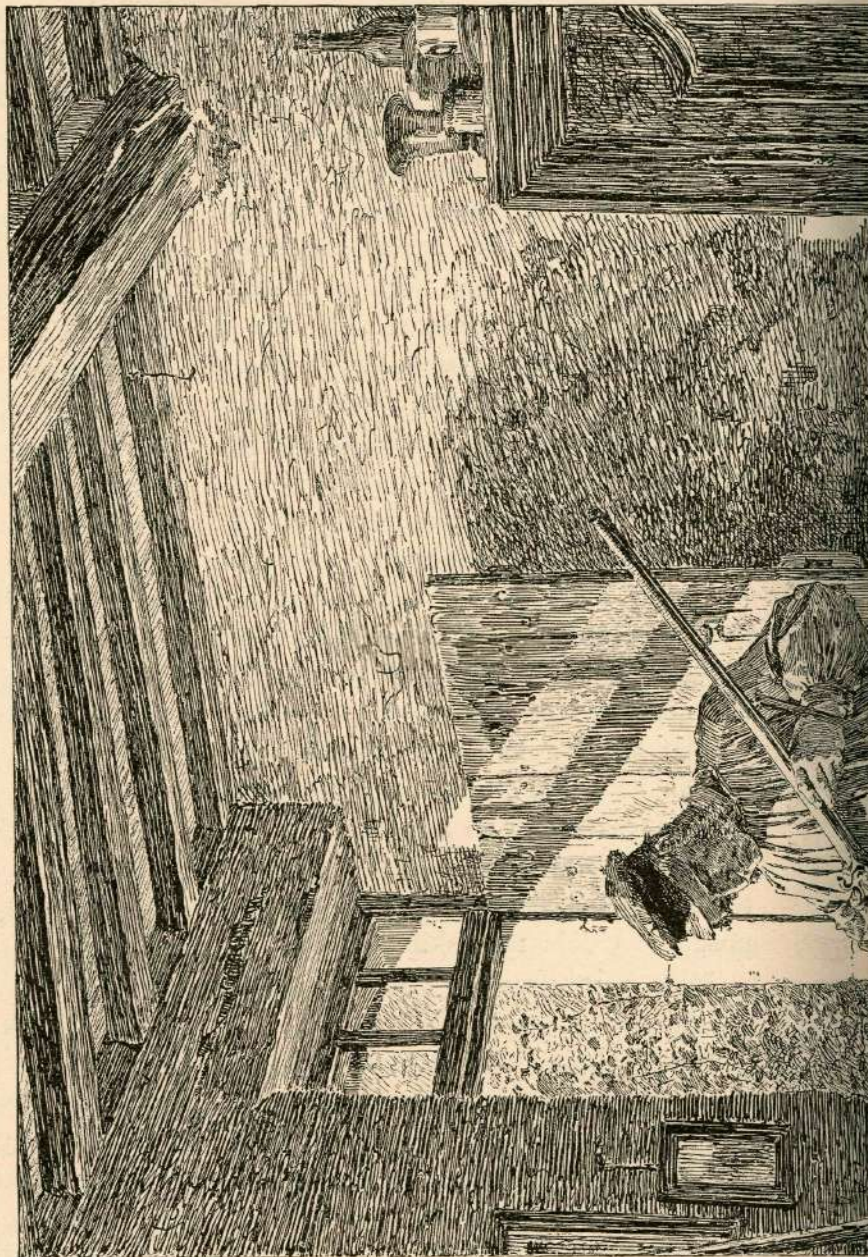
«I, mati, h komu pa vendar greva? Kaj sva komu v sorodu v Korenci vasi?»

«Bodeš že videl. Toda povem ti, molči mi! K Zlogojki greva, da pové, kaj bode iz tebe. Toda, kakor sem rekla, molčati moraš in mene se drži!»

«K Zlogojki greva?» začudi se deček in strah ga obide.

Zlogojka ni bilo krá-jinsko dete. Stružanci so se često grdo sporekli, kakšnega rodú je. Med tem, ko so nekateri trdili, da je Kočevarica, dejali so drugi: Primorka je, a največ jih je govorilo, da je ciganskih starišev. Kateri vedó prav, ne bodem razkladal sedaj, ker to ni tukaj važno, samo to povem, da je znala kuhati čudna zdravila, katera so bolnika spravila na noge ali pa v zemljo, in pa znala je napovedovati človeku srečo, kakoršne si je želel najbolj, in je celó uganila, kaj bode iz njega čez toliko in toliko dolgih let. Pri

vsem tem je živela s svojo lepo hčerko v svoji koči dobro, da, bolje nego sosedje njeni v trdnih kmečkih domih. Njen lahki obrt jo je živil izvrstno, saj je imela vedno mnogo dohodkov.

Ljudstvo je hodilo k njej po zdravila zase in za živino, reveži so nosili zadnje krajcarje, da jim je povedala, kdaj jih doleti zopet sreča. Največ je pa imela opraviti po noči. Takrat so prihajali

mladi ljudje, katerim je iz kart napovedovala prihodnost. Govorila je z ljudmi malo; kadar je segla po plačilu, zaigral ji je zloben smehlaj okoli usten, toda zahvalila se ni nikdar. Ljudje so se je

knjige, katero takoj zapre, ko ugleda prišleca.

«Kaj hočeta? Ali je kdo bolan? Ali krava ne dá mleka?» vpraša osorno stara Zlogojka in ju ošine ostro s hudimi očmi, da se je Janezek trdneje prijel materinega krila.

«Hvala Bogu, zdravi smo vsi. Kravi sta tudi dobri, molzeta toliko, da se ne morem pritožiti. Glej» — v Krájinu se vikajo le botri — «masla imamo dosti; tu sem ti prinesla nekoliko, da vidiš, da ni napačno.» Rekoč postavi polni lonček pred njo. — «In kokoši so prav pridne, ker znese vsaka na dan jedno jajce. To je še lanska slanina, — dobro prekajena in — včeraj sem pekla, ako hočeš pokusiti.»

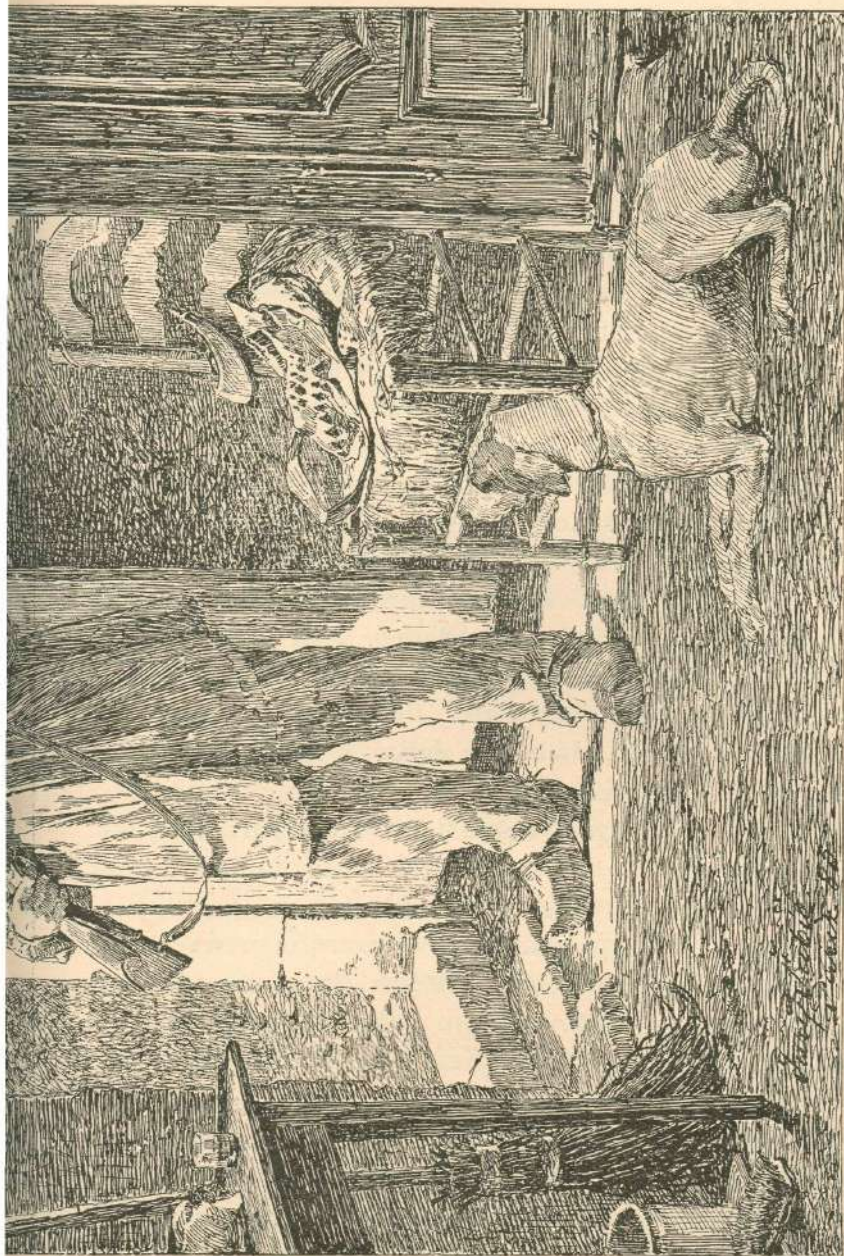
«Kaj hočeš, ako ni nihče bolan? Ali hočeš morda . . . Ali se prepiraš z možem?» Pri teh besedah namežikne zlobno in pomenljivo.

«Bog obvaruj! Ne morem se pritožiti. Toda prišla sem k tebi, ker znaš povedati, kaj čaka človeka v bodočnosti. Lej, tega-le dečka dava sedaj v šolo. Najina

sicer bali, zakaj trdili so, da provzroči njen ostri pogled hude uroke, in da je čarovnica, kateri se je najbolje ogniti.

Ko stopita Poličarica in Janezek v njeno kočjo, čitala je iz debele umazane

želja je, da postane gospod. In ker smo ljudje le od danes do jutri, ker lahko umrjem, vedela bi vendar rada, ali bode Janezek kdaj gospod. Prišla sem k tebi, ker znaš uganiti, in te prosim,

Pred lovom. (Narisal Jurij Šubic.)